



ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἡ συνδρομή διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐτησίως καὶ προπληρωσιὰ δρχ. 12 ἑξαμηνίος δρχ. 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐτησίως φράγκα χρυσῶν 15 ἑξαμηνίος 8.

Γραφεῖον δόξ. Φιλελλήνων 24. — Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λ. 25.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΕΣΗΣ Ἐκδότης

ΕΤΟΣ Γ.

✿ Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουρίου 1890 ✿

ΑΡΙΘ. Ι



ΣΤΑΝΛΕΥ

ὁ διάσημος ἐρευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ. Ἀντί προοιμίου. Χρονικά ὑπὸ Καιστοκόπου. Εἰκόνες. Στάθμι. Οἰκογένεια Σουλίωντων. Ὀδάλισση. Πηλαίσσαυρος ὁ μακροτέρας. Τῆς χείρας ἡ σκελετική κρανίη (κοινωνική εἰκὼν). Βοτράπικα. Στιγμὰί τέρψιος. Γράμματα.

ΕἰΚΟΝΕΣ. Ὁ Στάνλι. ὁ διάσημος ἐρευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς. Σουλίσσαι. Ἴθνηκαὶ Ἰνδοκασαί. Ἐκ φωτογραφίας. Ὀδάλισση—Καλιτεγρία. Εἰκὼν Τίτου Κόντη. Φυσικὴ ἱστορία. Πηλαίσσαυρος ὁ μακροτέρας.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ

Ἐὐ ἀνὰ χεῖρας περιοδικὸν σύγγραμμα εἶνε ἐπανάληψις καὶ συνέχεια τοῦ ἐπι dietian πρὸ ἐτῶν ἐκδιδόμενου Ἀττικῶ Μουσείου. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀπαλλάττει ἡμᾶς τε καὶ τοὺς φιλομούσους ἀναγνώστας παντὸς περὶ αὐτοῦ μακροτέρου λόγου καὶ συστάσεως· οἱ δύο δὲ προεκκεδομένοι τόμοι πρόκεινται δείγματα λαμπρότατα καὶ εὐγλωττοι μάρτυρες, ἀνακρυπτόντες ὁποῖατις θὰ εἶνε καὶ ἡ συνέχεια αὐτῶν. Ἐν δὲ μόνον προσθέτομεν σήμερον, ὅτι διακαίόμεθα ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἰδρῶσμεν περιοδικὸν συνεννοῦν τὴν δυνατὴν κατὰ πάντα φιλοκαλίαν καὶ τὸ ὅσον οἷόν τε εὖνον τῆς τιμῆς. Καὶ ναὶ μὲν ὁμολογοῦμεν ὅτι τὰ δύο ταῦτα εἶνε ἐναντιώτατα καὶ πολὺ δύσκολον νὰ συμβιβασθῶσιν· ἀλλ' ὅμως ἡμεῖς ἐκιδίδοντες τὸ « Ἀττικὸν Μουσεῖον » δὲν ἀποβλέπομεν εὐθὺς εἰς τὸ ὑλικὸν κέρδος, θὰ δαπανήσωμεν μάλιστα ἀφειδῶς, τὸ δὲ κέρδος θὰ ἐπιζητήσωμεν ἐν τῇ πληθύνει τῶν φιλομούσων συνδρομητῶν, οἵτινες κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τοῦ « Ἀττικῶ Μουσείου » συνεποσούντο εἰς ὑπεροδισχιλίους.

Ἡ ἀπ' ἀρχῆς ἐκδηλωθεῖσα ἀγάπη τῶν φιλομούσων πρὸς τὸ « Ἀττικὸν Μουσεῖον » καὶ ἡ εὐμένεια καὶ ἡ χαρὰ μεθ' ἧς ἠκουσάντων εἰδῶσιν τῆς ἐπανάληψεως αὐτοῦ, ἐπιβάλλουσιν εἰς ἡμᾶς πλείονας ὑποχρεώσεις· καὶ δὴ ἐγένοντο μεταρροθμίσεις ἐπὶ τὸ βέλτιον εἰς τὰ τῆς ἕλης καὶ περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ ποικιλίαν τῶν εἰκόνων, καὶ καθ' ὅλον εἰς τὴν ἐκτύπωσιν καὶ ἐντέλειαν τῆς ἐκδόσεως ἐν τῷ ἰδίῳ ἡμῶν τυπογραφείῳ, οὗ τῆς τελειότητος ἐν τῇ ἐργασίᾳ δείγμα θὰ εἶνε αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ Ἀ τ. Μ ο υ σ ε ἰ ο ν.

Ἀλλὰ τίς ἡ χρεία πλείονων λόγων, ἀφ' οὗ οἱ φιλόμουσοι ἀναγνώσται ἔχουσιν ἐνώπιον αὐτῶν αὐτὰτὰ πράγματα, καὶ δύνανται αὐτοὶ εὐκολώτατα νὰ ἰδῶσιν ὅτι ἡμεῖς διὰ λόγων δὲν εἶνε εὐκολον νὰ παραστήσωμεν ;

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐἰς σύγχρονος γάλλος ποιητῆς ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, οὗ τὸ ὄνομα καὶ ἡ ποίησις ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην ὀδντὴν μυστηριώδη καὶ θαυμασίαν ζῶν τῆς πρώτης τοῦ ἀνθρω-

πίνου γένους καὶ πνεύματος κοιτίδος, τῆς κοιωμένης ὑπὸ τὰ ἀδιαπέραστα φυλλώματα τῶν προαιωνίων βαμβοῦ τῆς καὶ τῶν ὑπερφύων λωτῶν τῆς τὸ μεθίον. ἄρωμα Ἰνδίας, οἱ δὲ στίχοι κυλίνονται ἀρμονικοὶ καὶ ροχθοῦντες γλυκύτατα, ὅπως τὰ ἱερὰ ρεῖθρα τοῦ Γάγγου μεταξὺ τῶν σνδένδρων ὄχθων του. λέγει ἐν ἐξαισίῳ ποιήματι αὐτοῦ, ὅτι ἡ φύσις, ἐνδιαφερομένη πρὸ παντὸς ἄλλου κυριώτατα περὶ τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἶδους, μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων καὶ ἀπολαύσεων, τὸν ἔρωτα ἰδίως ἐφρόντισε διὰ τοιαύτης νὰ περιβάλῃ γοητείας, ὥστε ἡ πρὸς ἄλληλα ἕλξις τῶν ὄντων νὰ εἶνε τοσαύτη, ὅση νὰ δύναται ν' ἀποσβῆνῃ ἀπὸ τῆς διανοίας αὐτῶν πᾶσαν ἄλλην σκέψιν, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τοῦ τί μέλλουν ν' ἀπογίνουσι τὰ ἐξ αὐτῶν γεννηθησόμενα νέα ὄντα. Τὸ ποίημα τοῦτο ἀναγινώσκων πρὸ τινων ἡμερῶν, σχεδὸν ταυτοχρόνως πρὸς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν προσεκλήθην νὰ ἀναλάβω τὴν χρονογραφικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν παρ' ἡμῖν γεγονότων ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας εἰκονογραφημένῳ φύλλῳ, ἐσκέφθην κ' ἐγὼ ὅτι πράγματι ἡ ἕλξις αὕτη, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ ἡδὺς Lahor, πρέπει νὰ εἶνε ὄντως ἀκαταγώνιστος, ἀφοῦ ἐξηνάγκασε καὶ αὐτοὺς τοὺς γεννήτορας μου νὰ μὴ σκεφθοῦν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πρὸς ἄλλήλους ἡμέρου αὐτῶν, ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων ποικίλων τυχῶν εἰς ἅς θὰ περιέπιπτε τὸ γέννημά των, θὰ ἠδύνατο νὰ καταλέγεται πιθανῶς καὶ αὕτη ἡ φρικώδης μοῖρα τοῦ νὰ καταστῆ ποτε χρονογράφος ἀθηναϊκοῦ περιοδικοῦ ἢ ἐφημερίδος. Ἐπὶ πολὺ, πολλαχῶς καὶ πολλαχοῦ ἐξασκήσας ὁ γράφων τὰς γραμμάς ἅς ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ ἀναγινώσκετε, τὸ ἀξιάγαστον τοῦτο ἐπάγγελμα, ἐπέισθη ἐγκαίρως ὅτι ἐν τῇ συγχρόνῳ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ καὶ φιλολογίᾳ, καὶ αὐτὸ συνήθως οὐδένα ἄλλον λόγον ὑπάρξεως καὶ σκοπὸν ἔχει ἢ μόνον τὴν προσθήκην μιᾶς ἐπιποδείξεως εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν περὶ τῆς στενῆς συγγενείας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδίᾳ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, πρὸς τὸ κάλλιστον γένος τῶν πιθήκων. Μ' ὅλας τὰς μεγαλαυχίας μας, ἡ κοινωνικὴ ζῶη παρ' ἡμῖν εἶνε ἀκόμη εἰς τοιαύτην ἀρχέγονον κατάστασιν, τόσον στενὴ καὶ τόσον περιωρισμένη, ὥστε καὶ ἐν τῇ εὐνοϊκωτέρῳ περιπτώσει ἀμφίβολον εἶνε ἂν δύναται νὰ παράσχη εἰς τακτικὴν χρονογραφίαν αὐτῆς τροφὴν πλείονα ἐκείνης, ἣν θὰ ἐχρεοιάζετο ἴσως διὰ νὰ χορτάσῃ μία σιταρῖθρα. Τὰ γεγονότα τὰ ἐκάστοτε συμβαίοντα, τό-

σον ὀλίγα ἀφ' ἑνός, εἶνε ἀφ' ἑτέρου καὶ τοιούτου εἶδους, ὥστε μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἰσχυρὰν φαντασίαν καὶ νὰ κινήσῃ τὸν γόνιμον κάλαμον πειναλέου διαφορογράφου. Διὰ τοῦτο ἡ πρώτη σκέψις, ἥτις ἐπεφύησεν εἰς τὸ πνεῦμα μου, ὅταν ἔλαβα τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐκδότου τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου, ἦτο νὰ στείλω ἀμέσως καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἐπιστολήν του νὰ κάμουν ἀλληλοκρατούμενοι ἐκ τοῦ βραχίονος καμυῖαν βόλταν εἴτε ὑπὸ τὴν δεινροστοχίαν τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, εἴτε παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου. Δυστυχῶς, ἐν τῇ ἀθλία ταύτῃ ζωῇ, πάντοτε, ἡ μὲν θέλησις φαίνεται ὅτι ὁμοιάζει πρὸς κύλικα, ἡ δ' ἐκτέλεσις πρὸς τ' ἀνθρώπινα χεῖλην, γνωστὸν δὲ ὅτι μεταξὺ τούτων κ' ἐκείνης πολλὰ πέλει συνήθως. Λόγοι ἄλλοι, δεύτεροι σκέψεις, περὶ ὧν ἀφίνω νὰ ὁμιλήσῃ μίαν ἡμέραν δικαιούσά με ἢ παντεπόπτις Ἱστορία, ἐπελθοῦσαι αἰφνιδίως, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τὴν πρώτην ἐκείνην ἐπιθυμίαν κατὰ κράτος, ὡς ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς τὸν Πτολεμαῖον Σέλευκον, καὶ τὴν ἔστειλαν νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὑπνον, τὸν ἀνευ ὄνειρων. Καὶ δι' αὐτό, ὁ ἦλιος ὁ ἀνατέλλων καθ' ἐκάστην ἀπὸ τοῦ Ὑμηττοῦ, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν ταῖς συγχρόνοις Ἀθήναις παραδόξων, θὰ χαιρετίσῃ σήμερον καὶ τὸ αἰσχος ἀνθρώπου, ἀποτροπιαζομένου ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν λεγομένην ἀθηναϊκὴν χρονογραφίαν καὶ παρουσιαζομένου ἐν τούτοις ὡς ἐβδομαδιαίου χρονογράφου... τοῦ ἀναγεννωμένου « Ἀττικῶ Μουσείου ».

✱

Καὶ ἡ ἐναρξίς τῶν χρονογραφημάτων του, ἀφοῦ ἕλλην εἶνε καὶ αὐτὸς καὶ πρὸς ἕλληνας ἀποτείνεται, ἕλλην δὲ καὶ πολιτικὴ ἐγεννήθησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅπως Ριχάρδος ὁ λεοντόκαρδος καὶ ἡ ἀφροσύνη, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ἢ μὲ μίαν... ληξίν. Καὶ ἐννοήσατε βεβαίως, διότι γνωρίζω πόσον εἰσθε νοήμονες, ὅ θελκτικοὶ ἀναγνώσται, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς προσφάτως γενομένης λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Δὲν ἠξέυρω πῶς καὶ διατί μοῦ συμβαίνει τοῦτο, καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ τὸ ὑποβάλω εἰς κανένα τῶν ἐν Ἀθήναις ψυχιατρῶν πρὸς ἐπίλυσιν, ἀλλ' ἐνῶ ἡ λήξις τῶν συναλλαγματικῶν μου μ' ἐμβάλλει πάντοτε εἰς δεινὴν σκέψιν καὶ ἀθυμίαν, ἡ λήξις τῆς Βουλῆς κατ' ἀρχὴν, μοῦ προξενεῖ ἀπεναντίας ἀνεξήγητον καὶ ἀκαταγώνιστον συναισθημα ἡδονῆς, ἀνακουφίσεως κ' εὐθυμίας. Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γινώσκω πόσοι καὶ

ποιοι ἐκ τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ οἰκούντων συμμερίζονται τὸ συναίσθημά μου, ἀμφιβάλλω δὲ ἂν εἶνε περισσότεροι τῶν δακτύλων μου, ἀλλ' ἢ ὑπαρξίς τῆς Βουλῆς μου φαίνεται διὰ τὴν ἀθηναϊκὴν ζῶην στοιχειῶν ἐνοχλήσεως καὶ ἀνίας μέγιστον. Ἐκείνη ἡ ἀδιάκοπος κίνησις τῶν ἀξιοτίμων βουλευφόρων τοῦ ἔθνους, οἵτινες οὔτε μόριον φαιδρότητος ἢ ἀνθρωπισμοῦ προσθέτουν εἰς τὴν ζῶην τῆς πρωτευούσης μας, ἀπειρα δὲ ἀνησυχίας, κενολογίας, ἐριδῶν, ἐξαγριώσεως, σκυθρωπότητος, ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας μας, αἱ ἀδιάκοποι κατὰ τὰς συνεδριάσεις ἀντεγκλήσεις, ἡ ἀπορρόφησις ὅλης τῆς κοινῆς προσοχῆς μόνον ὑπὸ παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς ἐντίμους τῶν προσωπικότητας, ἡ κατάληψις δύο καὶ τριῶν καὶ τεσσάρων μεγάλων σπηλῶν τῶν ἐφημεριδῶν καθήμερον ὑπὸ τῶν κατ' αὐτοὺς, κλπ., ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ ταράσσουν τὰ νεῦρα μου, ἀπλοῦ καὶ φιλησύχου ἀθηναίου ἀστοῦ, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ πιστεῦω ὅτι ὁ Τορκουεμάδας δὲν εἶχε βεβαίως ἐφεύρη χεῖρονα βασανιστήρια διὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταδικαζομένους. Ἐφέτος μάλιστα ἡ παρατεταμένη ἀνευ λόγου ἀγωνία τῆς καὶ τὰ μακρὰ ψυχορραγήματά τῆς μ' ἐκράτουν ἐπὶ καιρὸν ἤδη εἰς διαρκῆ παροξυσμὸν. Πρὸ πολλοῦ εἶχε χάσῃ πᾶσαν σ υ ν α ἰ σ θ η σ ι ν, δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἐργασθῆ, ἐφαίνετο προδιήλωσ ἐπὶ τὰ τελευταῖα τῆς. Κ' ἐν τούτοις ἐπέμενε νὰ ζῆ, ἀδύλον διατί, καὶ νὰ ἀνησυχῆ τὸν κόσμον. Σπανίως ἔχω ἰδῆ ἀνθρώπων νὰ πνέη τὰ λείψια (καὶ συγχρόνως τὰ μένεα) ἐπὶ τὸσον πολὺν χρόνον. Ὁμοίως σχεδὸν πρὸς γάταν ἐπτάψυχον, θνήσκουσιν ἐπ' ἀπειρον καὶ νιαουρίζουσιν ἀκόμη. Διὰ τοῦτο, ὅταν πλέον ἐτελειώσεν, ἐπῆγα καὶ ἐβεβαιώθην ἰδίως ὀμμασιν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ ἐξεφώνησα, ὑμολογῶν τὸν Κύριον: — Δόξα τῷ Θεῷ! Ἦλθεν ἡ λῆξις, ἔπαυσεν ἡ π λ ῆ ξ ι ς...

✱

Τώρα, σκέπτομαι εἰς ποῖον ἐκ τῶν ποιητῶν μας νὰ ἀποταθῶ διὰ νὰ μοῦ δώσῃ εἰς χρήματα τὸν χρ ο υ σ ὸ ν τῆς ἀνωτέρω ὀμοιοκαταληξίας μου. Πιστεῦω ὅμως ὅτι διὰ νὰ τὸν εὔρω θὰ μοῦ χρειασθῆ τὸσος καιρὸς, ὅσος καὶ διὰ νὰ ἔλθουν εἰς Ἀθήνας τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ μᾶς φέρῃ ἡ λήξασα Βουλὴ. Ἦτο δὲ ὄντως τὸ πρᾶγμα ἄξιον προσοχῆς καὶ ἡ ὑποβολὴ τοῦ περὶ τούτου νομοσχεδίου θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀ θ η ν α ἰ κ ὸ ν

γ ε γ ο ν ὸ ς. Ἡ διοχέτευσις ὀλοκλήρου λίμνης εἰς τὰς αὐχμηρὰς καὶ οὐραλὰς Ἀθήνας μας, ἡ εἰκονιζομένη τὸσον ζωνρὸς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ, ὡς ἀντικατοπτρισμὸς ὁάσεως ἐν ἀμυώδει ἐρήμῳ, ἦτο ὁμολογούμενος ἰκανὸς ἐλκυστικὴ, τὸσον ὥστε καὶ νὰ μὲ συνδιαλλάξῃ σχεδὸν πρὸς τὴν θανοῦσαν Βουλὴν ἂν τὴν ἐψήφισε. Δυστυχῶς ἡ λίμνη αὐτὴ ὑπῆρξε πάντοτε δυσοίωτος. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς ἐνθυμεῖσθε βέβαια κατακεῖτο ἀπὸ ἄγρια καὶ αἰμοβόρα πτηνὰ, τὰς περιψύμους Στυμφαλίδας ὄρνιθας, αἵτινες τὸσον καταστρεπτικαὶ ἀπέβησαν εἰς τὸν πέριξ τόπον, ὥστε ἐχρειάσθη αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς νὰ παρέμβῃ ὅπως τὰς ἀποδιώξῃ. Ἀλλὰ τὰ πονηρὰ ὄρνεα, ἐκδιωχθέντα τῆς λίμνης, εὔρον καλὸν νὰ καταφύγουν, μετὰ πάροδον τῶν αἰώνων, εἰς τὸ περὶ αὐτῆς νομοσχεδίον, ὁπόθεν ἀπαίσια ἐκλογικὰ μινύματα ἐκρωζον διὰ τὴν ἐναντίαν τῇ κυβερνήσει μερίδα. Καὶ ἐχρειάσθη συνεπὶς πλείονες τοῦ ἐνὸς νεώτεροι Ἡρακλεῖς νὰ κατατοξεύσουν αὐτὰς διὰ τῶν ἰοβόλων βελῶν τῆς κωλυσιεργίας καὶ νὰ τὰς ἐξοντώσουν.

✱

Δὲν ὑπῆρξεν ὅμως μόνη ἡ Βουλὴ ἣτις ἀπέθανε κατὰ τὸ τελευταῖον Ἀθηναϊκὸν δεκαπενθήμερον διὰ βιαιῶν θανάτου. Μία ἄλλη δύστροπος γυνή, μία κακὴ πενθερὰ ἐτέλεύτεν ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ περιστάσεις, δικαιούσας ἡμᾶς νὰ συμπεριλάβωμεν ὀλίγας γραμμάς καὶ περὶ τῆς προσωπικότητός τῆς ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιθεωρήσει. Ἦτο γυνὴ τοῦ λαοῦ, τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ εἶχε κόρην ὑπανδρὸν καὶ γαμβρόν, ἐργατικὸν καὶ αὐτόν. Καὶ ὡς ὅλαι αἱ σεβόμεναι ἑαυτὰς πενθεραί, ἀφότου τοῦ ἔδωκε τὴν κόρην τῆς, εὔρε συγχρόνως κάλλιστον νὰ τοῦ καταστήσῃ καὶ τὴν ζῶην ἀφόρητον. Ἡ γαμψώνυξ Γκρίνια, ἡ πολιοῦχος θεὰ τῶν οἰκογενειῶν ἐν γένει καὶ ἰδία τῶν πενθερῶν, εἶχε καθὰ λέγουσι οἱ γείτονες προπολλοῦ στήσῃ τὸν θρόνον τῆς ἐν τῷ οἰκίσκῳ τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου. Πενθερὰ καὶ σύζυγος οὐδένα ἄλλον σκοπὸν τοῦ βίου τῶν ἐφαίνοντο ἔχουσαι ἢ πῶς νὰ συντάμουν τὸν τοῦ ἀγαπημένου τῶν συμβίου καὶ τέκνου. Αἱ ἐριδες ὑπὸ τὴν στέγην του ἦσαν συχνόταται καὶ οὐχὶ σπανίως τὸ ξύλον ἐγκατέλειπε τὴν ἐντῶ Παραδείσῳ κατὰ τὴν γνώμην τῆς δημῶδους παροιμίας θέσιν του καὶ ἐξήρχετο διὰ νὰ κάμῃ καὶ ἐν ταξειδάκι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔλθῃ νὰ καταπέσῃ, στιβαρὸς βοηθὸς καὶ

σύντροφος τῶν λόγων καὶ τῶν ὑβρεῶν, ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ ἐργάτου. Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶχον καταντήσῃ φαίνεται πλέον εἰς τὸ ἀπροχώρητον, καὶ βαρυνθεὶς ὁ ἐργάτης, ὁ ἐξ Ἡλείου Τσέπης, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπην του τὴν κάμαν του καὶ ἔκρινεν ὄχι πολὺ ἀνόπτον καὶ ἀλυσιτελὲς νὰ λιανίσῃ ἐπιμελῶς δι' αὐτῆς τὴν τε σύζυγον καὶ τὴν πενθερὰν. Τώρα αἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ὅλοι οἱ Πειραιῶται συμπαθοῦν καὶ ἐκφράζονται ὑπὲρ τοῦ φονέως. Φυσικώτερον πολὺ θὰ εὔρισκα ἐγὼ νὰ συμπαθοῦν καὶ νὰ ἐκφράζονται ὑπὲρ αὐτοῦ ὅλοι... οἱ γαμβροὶ εἴτε Πειραιῶται εἴτε μί.

✱

Μία σκέψις κάθε τὸσον :

« Ἡ ἰκανότης ὀδηγεῖ εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ παύσῃ νὰ ἔχῃς πλέον. »

Καιροσκόπος

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἐρρίκος Στάνλεϋ

Τόσα καὶ τόσα ἐγράφησαν ἐν τῷ τύπῳ περὶ τοῦ διασήμου τούτου ἐρευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς ὥστε περιττὸν νομίζομεν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ αὐτὰ πολλακίς ἐπαναληφθέντα. Ἀπλῶς μόνον λέγομεν ὅτι εἶνε 47 περίπου ἐτῶν, ὅτι εἶνε Ἀγγλὸς τὴν καταγωγὴν, ὅτι ἐχρημάτισεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ὡς ἀνταποκριτὴς διαφόρων Ἀμερικανικῶν ἐφημεριδῶν καὶ μάλιστα τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Υόρκης». Τῷ 1871 ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ταύτης ἐφημερίδος ἀπέστειλεν ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸν Στάνλεϋ εἰς Ἀφρικὴν νὰ ἀνεύρῃ τὸν διάσημον περιηγητὴν τῆς Ἀφρικῆς Διθίγκστονα περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεμία εἰδήσις ὑπῆρχεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Μετὰ ἐνὸς περιήπου ἔτους κινδύνους ταξειδίου κατώρθωσεν ὁ Στάνλεϋ μετὰ πολλῶν κόπων καὶ μόχθων νὰ τον εὔρῃ καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ 1872 ἐπανῆλθεν εἰς Εὐρώπην κομίζων καὶ τὸ ὀγκωδέστατον ἡμερολόγιον τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ. Περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ ἔτους 1874 ἀπεστάλη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1887, δεκατοῖα ὅλα ἔτη, ποιήσας διαφόρους ἀνακαλύψεις γεωγραφικὰς κλπ. Πρὸ δύο δὲ ἐτῶν πάλιν ἀπεστάλη εἰς τὴν κεντρῶν Ἀφρικὴν πρὸς διάσωσιν τοῦ Ἐμῖν πασᾶ ὅπερ καὶ κατώρθωσεν. Ἦδη δὲ οἱ φιλόμουσοι καὶ φιλεπιστήμονες ἀναμένουσι τὴν ἐκδοσὴν τῆς περιγραφῆς τῶν περιηγήσεών του καὶ τῶν εἰς ἀγνώστους χώρας ἀγώνων του.

Σουλιῶται

Ἡ δημοτικὴ εἰκὼν ἡ παριστάσα οἰκογενεῖαν Σουλιῶτων, εἶνε ἀρχὴ σειράς εἰκόνων τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἐνδυμασιῶν, ἃς θὰ δημοσιεύσωμεν διὰ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» εἶνε δὲ χαριέσταται αἱ ἐθνικαὶ αὐταὶ ἐνδυμασίαι καὶ ἀναδεικνύουσι τὸ κάλλος καὶ τὸ εὐσωμὸν τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος. Ὁ λευκογένειος γηραιὸς ἀρματολὸς ἔχων ζωνρὸν τὸ βλέμμα καὶ νεανικὴν τὴν στάσιν κρατεῖ μετὰ τινος δικαίας ὑπερηφανίας ἡμᾶ καὶ ἀφελείας τὸ ὄπλον του, αἱ δὲ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ γυναῖκες ποιοῦσιν ἀντιθεσὶν διὰ τοῦ ἡρώου καὶ γλυκυτάτου προσώπου τῶν καὶ τῆς κομψῆς ἐνδυμα-



ΣΟΥΛΙΩΤΑΙ

Ἐθνικαὶ ἐσθνμασίαι — Ἐκ φωτογραφίας



ΟΔΑΛΙΣΚΗ

Καλλιτεχνία—Εικὼν Τίτου Κόρτη

σίας του. Βλέπων τις τὴν εἰκόνα ταύτην ἀναμνησθεῖται αὐτομάτως τῶν ἠρωϊκῶν περὶ Σουλίου δημοτικῶν ἁσμάτων καὶ τῶν ποιημάτων τῶν ἔθνικῶν ἡμῶν ποιητῶν. Πεποίθαμεν ὅτι διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔθνικῶν ἐνδυμασιῶν ἀνταποκρινόμεθα εἰς μύχιον πόθον τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν καὶ συντελοῦμεν εἰς ἐπιρροῶν τοῦ ἔθνικοῦ αἰσθηματος καὶ καλλιέργειαν τῆς ἔθνικῆς φιλοκαλίας, ἥς παράδειγμα ἀξιολύμπτον παρέσχεν ἡ Βασιλίσσα ἡμῶν Ὁλγα κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Ὁδαλίσκη

Ἀπὸ τῶν Σουλιωτικῶν μέχρι τῆς Ὁδαλίσκης δὲν εἶνε μεγάλη ἡ ἀπόστασις. . . Ἄλλ' ὅποια ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ ἄρρενωπου κάλλους τούτων καὶ τοῦ χυνοῦ καὶ μοζακοῦ κάλλους τῆς ἐσκιατραφημένης νεανίδος ἥτις κοσμεῖ τὰ ὀθωμανικὰ χαρέμια! Ἡ θεὰ τῶν δύο τούτων ἀντιπάλων, οὕτως εἰπεῖν, εἰκόνων διάφορα παράγει συναισθήματα καὶ ἐνθυμίζει ἡμέρας ἀγῶνων αἱματηρῶν, οἵτινες φεῦ! δὲν ἐλθῆσαν ἔτι ἐκεῖ ὅπου ὤφειλον νὰ λήθωσι. . .

Πηλοσόσαυρος

Τοῦ προκατακλυσμαίου τούτου ζῴου ὁ σκελετὸς εὐρέθη ἀπολεθωμένος εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων ὁ πηλοσόσαυρος οὗτος εἶχε μῆκος 25—30 ποδῶν. Ὡς δὲ τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά του, εἶχε πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν σαύραν κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο κεκαλυμμένον διὰ φολιδῶν, πρὸς τὸν ὄφιν κατὰ τὸν τράχηλον, καὶ πρὸς τὸ κῆτος κατὰ τὰ περύγια, τὰ ὅποια ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς πόδας. Ὁ πηλοσόσαυρος ἔζη ἐν τῇ θαλάσῃ κολυμβῶν μετὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ χάριτος· διὰ τοῦ τραχήλου του ἐφθάνεν εἰς ἱκανὰ βάθη καὶ ἔζη, συλλαμβάνων τὰ πρὸς τροφήν του μαλάκια καὶ τοὺς ἰχθύς, καὶ τὰ ὑπεριπτάμενα πτηνὰ μετὰ ταχύτητος ἥτις δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν καταπληκτικὴν ταχύτητα βέλους.

ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Ἡ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ

(Κοινωνικὴ εἰκὼν)

Ἡ κῦρ Διαμάντης Πηγάσῃς ἔμπορος ἀποικιακῶν, ὅπως ἐγράφεν ἡ ἐπιγραφή τοῦ παντοπωλείου του, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὄλην ἠγωνίζετο, ἐντίμως ἐμπορευόμενος, νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν τινὰ δι' ἧς νὰ ζῆσῃ ἀνέτως τὰ γηρατεῖά του.

Πράγματι κατώρθωσε τὸ ποθοῦμενον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεχώρησε τοῦ ἐμπορίου καὶ ἔζη ἐν ἀπραξίᾳ, ἐπιθυμῶν νὰ ἀναπαυθῇ μετὰ τῶσων ἐτῶν κόπους καὶ ταλαιπωρίας.

Ἄλλ' οἴμοι! ὁ καθιστικὸς βίος καὶ ἡ ἀπραξία ἐπετάχυναν τὸν θάνατόν του. Μετὰ δεκαοκτάμηνον ἀδρανῆ καὶ πληκτικῶν βιονάπέθανε, καταλιπὼν χήραν τὴν γυναῖκά του.

Ἀπαραμύθητος καὶ θρηνολογοῦσα ἡ χήρα προσεκάλεσε γλύπτῃν τινὰ ἵνα παραγγείλῃ μνημεῖον μαρμαρί-

νον, πρὸς στολισμὸν τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτου συμβίου τῆς καὶ εἰς μνημεῖον αἰδίου τῆς σφοδρᾶς θλίψεως καὶ τοῦ πένθους τῆς.

«Ἄχ! κύριέ μου, ἔλεγε πρὸς τὸν γλύπτῃν, συμφορὰ μου! ἔχασα τὸ διαμάντι τοῦ κόσμου, τὸ διαμάντι τῶν ἀνδρῶν, τὸ διαμάντι τῶν συζύγων! Ἄχ! Διαμάντη μου, διατί δὲν με ἐπερίμενες νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου! Τί θὰ γίνω, Διαμάντη μου, ὀλομόναχῃ εἰς τὸν κόσμον! Ἄχ! κύριέ μου, τί περιποιητικὸς ὅπου ἦτο ὁ μακαρίτης, τί παιγνιδίᾳς! Ἐνακοιμάτι μάλαγμα. . . Εἴκοσι ἔτη ἐζήσαμεν μαζί καὶ δὲν ἄπλωσε μίαν κᾶν φορὰν τὸ χεράκι του ἐπάνω μου νὰ με κτυπήσῃ. . .»

Ὁ γλύπτης συγκεκινημένος λέγει τότε πρὸς τὴν ἀπαραμύθητον χήραν:

«Μὰ, κυρία μου, εἰς τοιοῦτον ἄνδρα πρέπει μία πυραμῖς. . . ἀξίας τοῦλάχιστον πεντακοσίων λιρῶν.

— Ἄπαγε! ἀναφωνεῖ ἡ χήρα, νὰ τον σκάσωμεν τὸν ἄνθρωπον με τὸσον ὄγκον, ἐν ᾧ ὅταν ἔζη ποτέ του δὲν ἤθελε νὰ φορέσῃ λαιμοδέτην, τὸσον πολὺ ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἤθελε πάντοτε ἀέρα. . .

— Τότε λοιπὸν κατασκευάζουμε μικρὸν μαρμάρινον ναῖσκον, ἴσα ἴσα εἶνε καὶ τοῦ συρμοῦ, καὶ ἡ ἀξία του δὲν εἶνε μεγάλη, μόνον τρισχίλια δραχμῖ.

— Νὰ τον κλείσωμε πάλιν μέσα εἰς τέσσαρας τοίχους, μού φαίνεται πῶς θὰ μου στενοχωρῆται. . .

— Τότε μᾶς μένη νὰ περιφράξωμε τὸν τάφον με σιδεράς κιγκλίδας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ νὰ στήσωμεν τὸ μάρμαρον ὄρθιον. . . εἶνε χαριέστατον, δὲν ἔρχεται βαρὺ καὶ ἔχει μόνον χιλίας δραχμῖς, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δέκα στίχων τοῦ ἐπιθυμίου.

— Οἱ στίχοι εἶνε περιττοί, ἐπιθυμῶ μᾶλλον νὰ χαράξω ταύτην τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῆς καρδίας μου:

! Τῆ ΠΡΟΣΦΙΛΕΙ ΜΝΗΜΗ!

! ΤΟΥ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΣΥΜΒΙΟΥ ΜΟΥ!

! ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΠΗΓΑΣΗ!

!!!!

! ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ!

— Ναί, κύριέ μου, τὴν σπαρακτικὴν ταύτην κραυγὴν τῆς καρδίας μου θὰ χαράξετε ἐπὶ ἀπλῆς μαρμαρίνης στήλης. . .

— Πρὸς τὸ κάτω ὅμως μέρος τῆς στήλης θὰ μείνῃ δλίγον μάρμαρον κενόν· λοιπὸν νομίζω ὅτι ἐκεῖ δυνάμεθα νὰ σκαλίσωμεν ἀμμόμετρον κατὰ τὸ ἥμισυ γεμᾶτον, ὡς σύμβολον τοῦ ταχέως παρερχομένου χρόνου.

— Θὰ συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐ-

τὸ εἰς τὰς χιλίας δραχμῖς;

— Μάλιστα, κυρία. . . ἢ τὸ ἀμμόμετρον ἢ ὅ τι δῆποτε ἄλλο σύμβολον κατ' ἐκλογὴν σας.

— Τότε λοιπὸν ἄς λείπῃ τὸ ἀμμόμετρον. Προτιμῶ νὰ σκαλίσετε τὸν μακαρίτην τὸν ἄνδρα μου, ὅπως εἶνε εἰς τοὺς ἀρχαίους τάφους.

— Ἀξιόλογα θὰ σας σκαλίσωμεν τὴν κατατομὴν τοῦ ἀνάγλυφου.

— Τὴν κατατομὴν τοῦ· ἀλλὰ τότε θὰ μου στεροῦσετε ἓνα ποδάρι καὶ ἓνα χεῖρ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι, ἀφ' οὗ δίδω χιλίας δραχμῖς, δικαιοῦμαι νὰ ἔχω τὸν ἄνδρα μου σῶον καὶ ἀκέραιον.

— Ναί, κυρία μου, ἀλλὰ τὸ κάμνω τοῦτο διὰ νὰ παρασταθῇ ἡ κίνησις εὐκολώτερον.

— Ἡ κίνησις; Τί λέγετε; μίπως νομίζετε ὅτι θὰ πηδήσῃ ὁ μακαρίτης; Ἄς εἶνε ἀκίνητος, ἀλλὰ ἄς εἶνε ἀκέραιος· αὐτὸ θέλω ἐγώ.

— Λοιπὸν τὸν κάμνω κατὰ μέτωπον.

Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους τάφους οἱ νεκροὶ εἶνε ἀνυπόδυτοι· σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ του βάλετε ὑποδήματα, διότι δὲν θέλω νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὅτι ἔκαμα οἰκονομίαν καὶ ἀφῆκα τὸν ἄνδρα μου ξυπόλυτον.

— Θὰ του φορέσω σάνδαλα, δῆλα δὴ ἓνα πάτον μόνον δεμένον διὰ λωρίων.

— Ὅχι δά, πολὺ πρόστυχον θὰ εἶνε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦμεν καὶ νὰ του φορέσωμεν μεγάλα ὑποδήματα.

— Καὶ διατί τάχα;

— Διότι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐφόρουν ὑποδήματα.

— Μὰ τότε, κύριέ μου, οἱ ἀρχαῖοι θὰ ἦσαν ἐξάπαντος ἀξιολύμπτοι, ἐὰν μάλιστα ἦσαν κάτοικοι χώρας πετρώδους καὶ δυσβάτου. . . Ἄλλὰ τί σκέπτεσθε; . . .

— Πῶς νὰ εἰμπορέσω νὰ ἀποφύγωμεν τὰ σάνδαλα. . . Φερ' εἰπεῖν ἂν τον παραστήσω νὰ περιπατῇ ἐντὸς ἀγροῦ ὅπου φύονται χόρτα ὑψηλά.

— Ὅχι, δὲν μ' ἀρέσει.

— Τότε νὰ τον παραστήσω νὰ πατῇ ἐντὸς ποταμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι! δὲν μ' ἀρέσει.

— Ἐγὼ λέγω, κυρία, νὰ τον παραστήσω ἐντελῶς ἀνυπόδητον, διὰ νὰ τελειώσωμεν.

— Ὅχι, ὄχι· διότι μετὰ τὰ φορέματα τὰ ὅποια ἐφόρουν οἱ ἀρχαῖοι θὰ φαίνεται ὅτι ἐτελειώσε τὸ λουτρόν του.

— Μὰ δὲν εἰμποροῦμεν, κυρία μου, νὰ τον παραστήσωμεν ὡς ἀξιωματικὸν ἐθνοφυλακῆς;

Τὸ δῆγμα ἡμῶν ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤκμαζεν ἔτι ἡ Ἐθνοφυλακία, ἥτις ἔπειτα, δυστυχῶς, καθηργήθη διὰ τὴν ῥαθυμίαν τῶν τε ἀρχομένων καὶ τῶν ἀρχόντων.

— Ὅπως θέλετε, κυριέ μου, παραστήσατέ τον, ἀλλὰ ὄχι ποτὲ ἐνδευμένον τὰ ἐνδύματα τῆς ἐποχῆς.

— Τότε λοιπὸν ἄς τον παραστήσωμεν ὁλόγυμνον, τὴν στιγμὴν δὴθεν καθ' ἣν ἐτοιμάζεται νὰ ἐνδυθῆ. Θὰ εἶνε γυμνὸς καὶ θὰ κρατῆ ἓνα δέμα ὅπου θὰ εἶνε τὰ ἐνδύματά του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὐδεὶς θὰ εἰξεύρει τὰ ἐνδύματα μέλλει νὰ φορέσῃ. Λοιπὸν, κυρία, ἀπεφασίσθη θὰ τον παραστήσω ὁλόγυμνον.

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ χήρα μετὰ τρόπου αἰδήμονος.

— Μά μου φαίνεται, κυρία, πολὺ δύσκολος ἡ πρότασίς σας. Τὸν θέλετε χωρὶς ἐνδύματα, ἀλλὰ δὲν τον θέλετε καὶ γυμνόν. . . Ἐκτὸς πλέον ἂν τον παραστήσω ἐντὸς δικτύου. . .

— Τότε ἄς λείπη καλλίτερα, ἄς μὴ σκαλισθῆ τίποτε.

— Νά σας εἰπῶ, κυρία, ἐγὼ προτιμῶ νὰ παραστήσωμεν κάτι τι ἀλληγορικόν. Παραδείγματός χάριν δρέπανον καὶ πλοσίον τοῦ δρεπάνου στάχυνς κομμένους παριστᾷ ἀλληγορικῶς ὅτι ὁ Χρόνος ἐθέρισεν ὑπαρξίν ἀνθρώπων. . . Εἶνε μικρὰ ἡ παράστασις ἀλλὰ συγκινητικὴ καὶ ἔχει καλλαισθησίαν.

— Εἶνε πολὺ ἀπλῆ.

— Τότε λοιπὸν ἄς παραστήσωμεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου νὰ θρηνηῖ περικυκλωμένον ὑπὸ τῶν ἀρετῶν τοῦ μακαρίτου, αἱ ὁποῖαι νὰ τὸ παρηγοροῦν καὶ νὰ του δεικνύουν διὰ τοῦ δακτύλου των τὸν οὐρανόν. Καὶ βεβαίως εἶχεν ἀρετὰς ὁ μακαρίτης κύριος Πηγασιῆς. . .

— Ἄχ! ὁ Διαμάντης μου, τὰς εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετὰς, ὅλας! . . .

— Τότε λοιπὸν θὰ γίνῃ σύμπλεγμα λαμπρότατον.

— Καὶ ἡ δαπάνη;

— Ὅπως εἶπομεν, κυρία μου, μόνον θὰ γίνῃ μικρὰ προσθήκη εἴκοσι δραχμῶν δι' ἐκάστην ἀρετὴν. Ποῖος λογαριάζει δαπάνας, κυρία μου, ὅταν πρόκειται περὶ ἀγαπητοῦ συζύγου. . . Ἀπαράλλακτον μνημεῖον ἕκαμα καὶ τῆς κυρίας Τουρνίση. . . ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς δευτέρον γάμον κατ' οὐδένα λόγον. . . ἀλλὰ καὶ τὸ σύμπλεγμα τοῦ τάφου εἶνε τὸσον εὐγλωττον, ὥστε οὐδεὶς κύριος ἐτόλμησε νὰ τὴν ζητήσῃ ἕως τώρα. . .

— Ἄ! . . .

— Καὶ ἡ κυρία Τουρνίση μου ἐπλήρωσεν εἴκοσι δραχμὰς τὴν ἀρε-

τὴν. . . Λοιπὸν ἐπὶ τὸ προκείμενον, κυρία μου. Ἐχομεν, εἶπομεν, τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου καὶ πλοσίον θὰ θέσωμεν τὴν Εὐθύτητα. . .

— ὦ! ὁ μακαρίτης ἦτο ἄνθρωπος εὐθύς καὶ ἐντιμότητος, ἀλλὰ ὡς ἔμπορος, ὄφειλε νὰ εἶνε τοιοῦτος. Ἄς τὰς οἰκονομήσωμεν τὰς εἴκοσι δραχμὰς αὐτῆς τῆς ἀρετῆς.

— Ὅπως θέλετε, κυρία μου. Τότε ἄς βάλωμεν τὴν Πραότητα καὶ τὴν Ἀγαθότητα.

— Μάλιστα ἦτο πρῶτος καὶ καλῆς ψυχῆς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης. . . ἀλλὰ πρὸς ἐμὲ μόνον. . . καὶ ἀπὸ φόβου. . . Οἱ ὑπηρεταὶ του ὅμως πάντοτε παρεπονοῦντο διὰ τὴν παραφορὰν του καὶ τὸν βάνανσον καὶ κτηνώδη τρόπον του. Ἄς ἀφαιρέσωμεν τὰς εἴκοσι δραχμὰς τῆς πρῶτης.

— Καὶ ἀντ' αὐτῆς νὰ θέσωμεν τὴν Συζυγικὴν Πίστιν.

— ὦ! ἀποστρέφομαι πολὺ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν. . . ἀλλ' ὅμως ἐγὼ τὸ εἰξεύρω, κυριέ μου, ἡναγκαζόμεν νὰ ἀλλάξω μαγειρίσαν εἴκοσι δύο φορὰς τὸν μῆνα. Ἐπρεπε νὰ εἶμαι ἐγὼ, διὰ νὰ ὑποφέρω τὰς ἀταξίας του καὶ τοῦτο διότι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη μου ἦτο ὑπερβολικὴ.

— Ἐγὼ τὸν ἐνόμιζον τὸν μακαρίτην ἄνθρωπον ὄχι τὸσον ζωηρόν.

— Ἄ! κύριέ μου, ἦτο ἄνθρωπος κρυφός. Περιστὸν ἐπίσης εἶνε νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, διότι, ἂν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον νὰ εἰξευρε νὰ ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους ἦτο ὁ μακαρίτης, καὶ τὴν οἰκονομίαν εἰμποροῦμεν νὰ παραλείψωμεν, διότι ἦτο πολὺ ἀσωτος.

— Πιθανὸν ὅμως αἱ δαπάναι του νὰ εἶχον ἄλλο ἐλατήριον, κυρία μου, διότι ὁ μακαρίτης ἐφημιζετο ὡς ἄνθρωπος ἐλεήμων.

— Αὐτός! ἐλεήμων! Εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς πλατείας πρὸς τὸ θεαθῆναι ἕκαμνε κάποτε ἐλεημοσύνας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι. Ὅστε ἄς λείπη καὶ ἡ ἐλεημοσύνη.

— Ὅστε λοιπὸν τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου θὰ μείνῃ ὁλομόναχον!

— Μὰ νὰ σᾶς εἰπῶ, κυριέ μου, ἡ κυρία Τουρνίση δὲν εἰξεύρω πῶς σκέπτεται, οὐδὲ θέλω νὰ τὸ εἰξεύρω. Ἐὰν αὐτὴ ἔχῃ ἀπόφασιν νὰ χαρῆ τὴν χηρείαν τῆς, δὴλα δὴ νὰ ἀποθάνῃ χήρα, ἐγὼ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ τὴν μνηθῶ. . . Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάμω ἐπίδειξιν τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους μου. . . Περὶ δευτέρου γάμου δὲν πρόκειται, κύριε, Θεὸς φυλάξοι! Ἀλλὰ πάλιν ὅμως δὲν θέλω καὶ νὰ κηρύττῃ ψευδῶς τὸ μάρμαρον ὅτι δευτέρος σύζυγος εἶνε πρᾶγμα ἀ-

δύνατον. Σᾶς ἐπαναλέγω ὅτι οὐδὲ σκέπτομαι κἄν περὶ δευτέρου γάμου, καὶ μὴ νομίζετε ὅτι τὰ λέγω ἐπιτηδῆς.

— Ἄς εἶνε λοιπὸν! Μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου.

— Τὸ σκέπτομαι καὶ αὐτὸ φοβοῦμαι μίπως φανῶ ὅτι προτιμῶ τὸ Ἐμπόριον καὶ περιφρονοῦ τὰς Τέχνας.

— Ἐχει καλῶς, κυρία μου. Ἄς λείψῃ καὶ τοῦτο. Τώρα μένει τὸ ἐπιτύμβιον. . . ἡ ὀδυνηρὰ κραυγὴ τῆς καρδίας σας, ὅπως τὴν ὠγομάσατε. Θὰ χαραχθῆ ἡ ἡλικία τοῦ μακαρίτου.

— Τί θέλομεν νὰ κηρύττωμεν ὅτι Πηγασιῆς ἀπέθανε ἐξήντα ἐπτὰ ἐτῶν;

— Νομίζω, κυρία, ὅτι διὰ νὰ μὴ μείνῃ γυμνὸν τὸ μάρμαρον, πρέπει νὰ καταφύγωμεν πάλιν εἰς μίαν μικρὰν ἀλληγορικὴν παράστασιν, εἰς τὸ δρέπανον καὶ τὸν θερισμένον στάχυν.

— Καὶ πόσον ὑψηλὰ θὰ τον θερίσετε τὸν στάχυν.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ μακαρίτου, εἰμποροῦμεν νὰ τὸν θερίσωμεν κάτω εἰς τὴν ῥίζαν.

— Ὅχι δά, κυριέ μου! Ὅλοι θὰ ἐρωτοῦν καὶ τί ἡλικίαν θὰ ἔχῃ ἡ χήρα, ἀφ' οὗ ὁ μακαρίτης ἦτο ἡλικίας;

— Ἄς τον θερίσωμεν εἰς τὸ μέσον.

— Ὅχι δά πάλιν εἰς τὸ μέσον.

— Ὅλιγον παρακάτω;

— Ὅχι! ὀλίγον παραπάνω. — Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, κυρία μου. Δρέπανον, στάχυν, καὶ ὀλίγον ὑψηλότερα ἡ ὀδυνηρὰ κραυγὴ τῆς καρδίας σας. Σᾶς προτείνω μάλιστα, ἂν θέλετε, ἡ ἄλλη ἐπιγραφή νὰ γίνῃ χρυσοῦ, ὥστε νὰ προσελκύουν τὸ βλέμμα τοῦ διαβάτου.

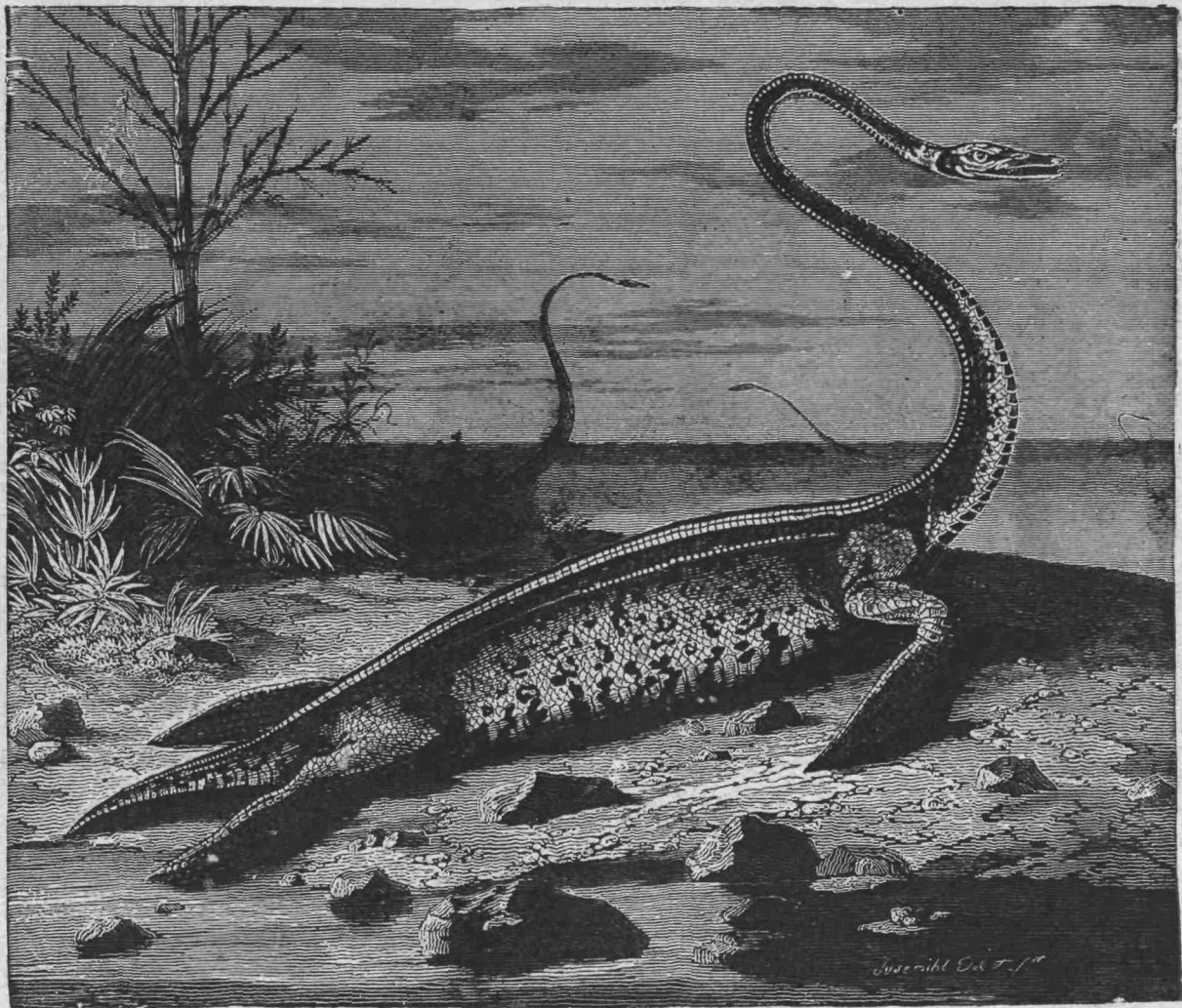
— Τῶ ὄντι θὰ προσελκύουν τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν;

— Βεβαίωτα, κυρία μου. Τὸ «ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ» ἐκφράζει τὴν αὐτὴν ἐννοίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ἀδρότερον τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἀλληγορία τῆς κυρίας Τουρνίση. Ἡ παρακτικὴ κραυγὴ τῆς καρδίας σας δὲν ἀποδιώκει φανερὰ καὶ ἀποτόμως τὸν δευτέρον σύζυγον, ἐνῶ ἡ ἀλληγορία τῆς κυρίας Τουρνίση φωνάζει καὶ κηρύττει ὅτι ἡ χήρα οὐδεμίαν παρηγορίαν ἐλπίζει ἐπὶ τῆς γῆς πλέον.

— Ἐτσι ἔ; . . .

— Ἐχετε τί νὰ με διατάξετε;

— Σταθῆτε, παρακαλῶ μου φαίνεται ὅτι τὸ «περίμενε με» δὲν ἐκφράζει ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐγὼ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου. . . Ὁ προσφιλέστατός μου Διαμάντης τόσα βάσανα ὑπέφερε καθ' ὅλον του τὸν βίον, ὥστε ἤθελα τοῦτο κυρίως νὰ ἐκφράσω ὅτι δὴλα δὴ ὁ θάνατος ἦτο ἡ σωτηρία του. Λοιπὸν ἀντὶ τοῦ «περίμενε με» νὰ χαράξετε, ὡς ἀπὸ μέρους του λεγομένην, τὴν λέξιν:



ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. - ΠΑΛΙΟΣΑΥΡΟΣ Ο ΜΑΚΡΟΤΡΑΧΗΛΟΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΛΑ

Ἐργάτης παραπατήσας ἔπεσεν ἀπὸ τῆς τρίτης ὀροφῆς τῆς οἰκοδομῆς καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη. Τὴν στιγμήν δὲ καθ' ἣν οἱ διαβάται ἀνεγείρουσιν αὐτὸν γυνὴ τις ἐσπύεσε κρατοῦσα ποτήριον ὕδατος.

Ἐτραυματίας ἀποβλέψας πρὸς τὴν πρόσθιον γυναικα μετὰ λοξοῦ βλέμματος εἶπε :

— Δὲν μοῦ λές, κυρά μου, ἀπὸ ποιοῦ πάτωμα πρέπει νὰ πέθῃ κανεὶς διὰ νὰ του φέρουν ἓνα ποτηράκι κρασί ;

*

Δύο φιλοπόται δειπνοῦσιν. Ὁ ὑπερέτης κοιμίζει φιάλην μεστὴν κόνεως καὶ ἀράχνης. Δοκιμάζουσι τὸν οἶνον διὰ νὰ εἰδῶσι τὴν ἡλικίαν του, καὶ ἡ φιάλη κενούται ταχέως.

— Αὐτὴ ἡ φιάλη εἶνε τοῦλάχιστον δεκάπεντε ἐτῶν, εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Ἄχ! ἐστέναξεν ὁ δευτέρος, εἶνε πολὺ μικρὰ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας της.

*

Ἐκεῖνος ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἔρωτός του.

— Διὰ νὰ ζήσωμεν μαζί, θὰ ἐθυσίαζα μετὰ χαρῆς τὰ πάντα καὶ τιμὰς καὶ τίλους καὶ περιουσίαν. . . .

Ἐκεῖνη — Καὶ τότε τί θὰ μου μείνῃ ;

ΣΤΙΓΜΑΙ-ΤΕΡΨΕΩΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐστὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς τὴν πλειονοψηφίαν ἐγὼ τὴν ἔχω.

Ἐτοὺς κόλπους μου κάθε λογῆς ἐμψύχων ἀπειρίαν ἐμπεριέχω.

Ἐκ τῶν ἐπτὰ στοιχείων μου ἂν ἀποκόψῃς τρία, εὐθὺς θὰ μεταμορφῶθῶ ὡς ἡ τοῦ Ἀὐτῆ κυρία.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ

.ἦ.—ά.ε.ἦ—οὐ.ἐ—.ε..ό.ε.ο.—οὐ.ἐ.ε.α.ό.ε.ο.

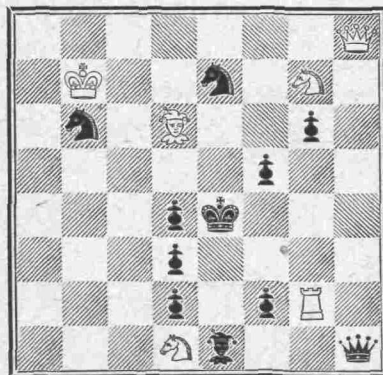
Νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ τῶν καταλλήλων συμφῶνων.

ΓΡΙΦΟΣ

Τῆς ἀρετῆς σου

α βεδεῖς ὧτ' αἴρων.

τ
κ
δ
τ
π
π



Τὰ λευκὰ παίζουν καὶ κέρνουσιν ματ εἰς τρεῖς κινήσεις

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δ. Π. δικηγόρον εἰς Λάρισα. Τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ 2ου ἔτους δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅπως σὰς πέμψωμεν ὀλίγιστα ὑπὸχρον μόνον καὶ ἐξηντλήθησαν. Ἐὰν ἐπιθυμήτε ὀλόκληρον τὸ Β' ἔτος, δυνάμεθα νὰ σὰς προμηθεύσωμεν ἀντὶ 5 ὀρ.

W. G. T. Severin. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα καλὰ γράφετε διὰ τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον», καὶ ἦτο ἐπόμενον δι' ὅσους παρηκολούθησαν τὰ δύο ἐκδοθέντα ἔτη, πλείστας δὲ ἐπιστολάς λίαν κολακευτικὰς ἐλάβομεν ἐκ τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκδόσεως.

Ε. Π. Μελίτην. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σας. Τὸ φύλλον ἐστάλη ἐκ τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως, A. N. Graveur sur bois, Paris. R. H. Hamburg.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἡδὴ ἐπενεχθεισῶν μεταρρυθμίσεων περὶ τὴν ἐκδοσὴν ἰδίᾳ δὲ τοῦ χάρτου καὶ τῶν πρωτοτύπων Ἑλληνικῶν εἰκόνων, ἠναγκάσθημεν ν' αὐξήσωμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου». Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι δὲν θὰ δυσανεχθετῆσθεσιν ἕνεκα τούτου οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἵτινες ἄλλως θὰ λαμβάνουσιν ἔργον ἀντάξιον ἀντὶ τῆς ἐλαχίστης ταύτης συνδρομῆς.

— Ἐκαστὸν ἔτος τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἀρῶσται τῇ 10 Ἰουνίου 1890 ὥστε πᾶσιν διαδιπτοτε ἐποχῇ τοῦ ἔτους ἠθελεν ἐγγραφῆ συνδρομητῆς, θὰ καταβάλλῃ ὀλόκληρον τὴν συνδρομὴν, εἴτε ἐτησίαν εἴτε ἐξάμηνον, καὶ θὰ λαμβάνῃ ἀπ' ἀρχῆς τὰ προεκδοθέντα φυλλάδια.